

Revista—ARTA

Miklos Onucsan. Markings of the Working Area

nr. 0 / 2010

De Mădălina Braşoveanu

2010

arta

arta
revistă de arte vizuale

MIKLOS ONUCSAN

MARKINGS OF THE WORKING AREA

Nicodim Gallery, Los Angeles

24 aprilie – 29 mai

Curator: Mădălina Brașoveanu

text de MĂDĂLINA BRAȘOVEANU

Titlul îl citează pe artist și denumește primul lui solo show în America. Artistul este conceptualistul român Miklos Onucsan, a cărui activitate se întinde pe parcursul a trei decenii, începând cu anii '80 și până astăzi; trei decenii care, în istoria particulară a țării din care provine, au o însemnătate politică și socială aparte: de la perioada ultimă a regimului totalitar comunist din anii '80, prin postcomunismul și tranziția spre democrație din anii '90, și până la aderența la Uniunea Europeană din anii 2000. Această istorie a țării, în coliziunea ei cu istoria individuală a artistului, ne oferă fundamentele de la care putem începe să discutăm opera artistului.

Ca atare, expoziția din LA își începe construcția de la seria autoportretelor, pe care le folosește atât ca ilustrare a istoriei individuale a artistului, cât și ca punte de legătură dintre lucrările acestuia și trăsăturile particulare, culturale și politice, ale contextului în care au fost create. Pentru că faptul că o lucrare anume a fost făcută într-un anumit moment și nu în altul nu are nimic de a face cu întâmplarea sau coincidența, ci atestă mecanismele intime ale procesului de prelucrare ale datelor realului în creația lui Onucsan. Primul dintre autoportrete, cronologic, este *Autoportret de parcurs* (1982-1992). Lucrarea constă în patru fotografii-document; primele trei dintre ele, datând din 1982, ilustrează o acțiune protest – *C'est ici que j'arrive tous les matins (Aici ajung eu în fiecare dimineață)* – făcută de artist în curtea cooperativei meșteșugărești la care era angajat. Este o etapă a răzvrătirii, într-un context sufocat de comunismul totalitar – o răzvrătire a tânărului, dar și a artistului. Și este etapa în care s-au născut lucrări ca *Fragil* (1987), *Expresia corpului uman* (1986), *Impermeabil* (1985), *Am udat o potcoavă de cal de parcă era o floare* (1985), *Istoria ruginii de la începuturi și până azi* (1986) etc. Toate lucrările împart un fel de poverism și un mod de a comunica ceva fără a-l numi – ușor de așezat în contextul penuriei generale și cenzurii culturale din ultimii ani ai comunismului românesc.

Cea de-a patra fotografie a *Autoportretului de parcurs* datează din 1992. Aici, protestul se transformă în aliniere, rebelul devine doar unul din șir. Suntem în anii '90, o perioadă confuză de după căderea regimului totalitar, în care revoltele – individuale sau generale – au colapsat într-o libertate (re)dobândită, dar greu de administrat în lipsa unei practici anterioare, deci într-un alt mod de uniformizare. Acum au fost făcute *Obiect de marș* (1995) – cu nostalgia lui clinică, *Stiff Ballet for the End of the Century* (1996), seria de *Camuflaje* (începută în 1995), *Efemer* (1994), *Posteritatea recunoscătoare* (1998) și multe altele, lucrări cu o retorică gravă, dar și cu un delicios simț al umorului. *Autoportret la metru* (2010) este al treilea, și ultimul până acum, din seria autoportretelor lui Onucsan. Artistul se înfățișează acum ca produs industrial, de serie – bârna de lemn profilată care urmează să fie tăiată, în felii mai groase sau mai subțiri, în funcție de cererea cliențelor.

stânga:
Eclipsă de stea, 2010, metal,
email, lemn, catifea, piele artificială,
38 X 38 X 10 cm

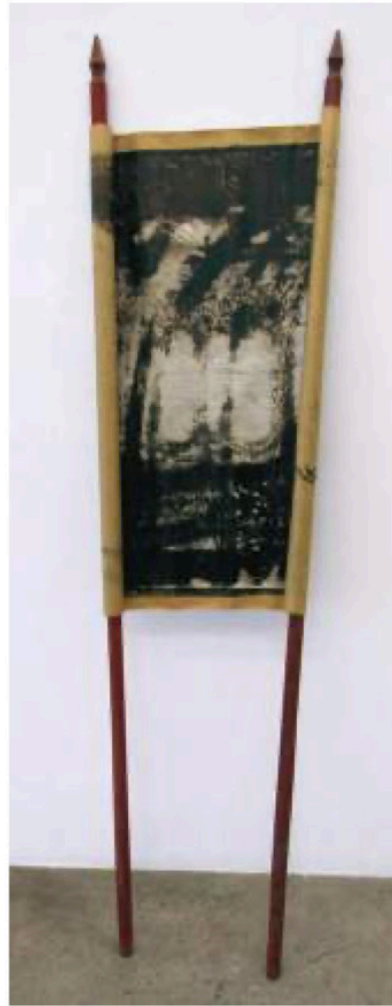
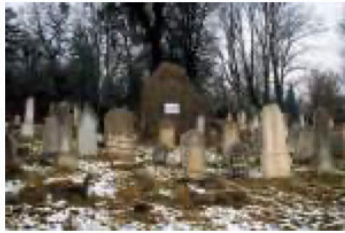
dedesubt:
Autoportret de parcurs, 1982-1992 (a)

Obiectualizarea figurii proprii și agresivitatea feliei ei sunt o ironică autoflagelare, însă feliele de portret-profil rezultate din acest proces se instaurează ca blazoane personale. *Autoportret la metru* aparține acestei etape din biografia artistului în care, ieșind din relativa izolare culturală a României, lucrările sale au început să fie expuse în lume; e un moment de destindere și deschidere, de confruntare cu lumea artistică și piața de artă internațională, și mai ales cu consumismul specific acestei piețe; un moment în care, poate mai mult ca oricând, conta de unde provine artistul. Acestei etape îi aparțin lucrări ca *Aici odihnește iarba* (2002-2008), *Shortcut* (2006), *Jocul durează 2 minute* (2010), *Eclipsă de stea* (2010), *Christian Card Remix* (2010); lucrări într-o manieră conceptuală, plasate într-un dialog organic cu cele anterioare, un dialog atât de strâns încât par să alcătuiască o lume independentă în ele însele. Așezând seria autoportretelor ca structură principală a sa, expoziția reunește lucrări făcute în momente și contexte foarte diferite și le expune ca marcaje ale ariei de lucru a artistului, ca semne care sunt destinate să definească un spațiu, un timp și o practică supuse propriului lor set de reguli.

stânga sus:
Here Rests the Grass, 2004-2008,
digital print, 120 x 81 cm

stânga mijloc:
Autoportret la metru, 2010, lemn stratificat,
200 cm (a se felia)

dreapta sus:
Obiect de marș, 1995, hârtie stratificată,
smoală, bețe de steag, 221 X 450 cm

deasupra:
Autoportret de parcurs, 1982-1992 (b)

The work presented in this show by Romanian conceptual artist Miklos Onucsan spans three decades, starting from the communist 80s, through the transition to a market economy and democracy in the 90s and till the present day, when Romania joined the European Union. The mantle of history surrounds Onucsan's work, colliding with his own, and this is the starting point where his work can be discussed and understood. The Los Angeles exhibition is built around his self-portraits and the context in which they were made. Any one of these portraits was made at a particular moment in time, closely related to cultural and political events, not random, but reflecting the artist's own mechanisms of interpreting and processing these events. The first self-portrait, in chronological order, is „Self-Portrait Along the Way” (1982-1992). The work consists of four photographs-documents, the first three dated back in 1982, illustrating an action protest – C'est ici que j'arrive tous les matins (It's here where I arrive each morning). The setting of the photograph is the artist's place of employment – a state-owned cooperative. His forced employment there, within a suffocating totalitarian communist regime, started his rebellion as an individual and as an artist. In this stage in his career he produced works like „Fragile” (1987), „The Expression of the Human Body” (1986), „Impermeable” (1985), „I Watered a Horseshoe as if it Were a Flower” (1985), „The History of Rust from Its Origins Until Today” (1986). All these works share a certain *arte povera* feeling and communicating feelings without nominating them, in the context of general short-comings and cultural censorship in Romania at that time. The fourth photograph of „Self-Portrait Along the Way” is dated 1992. Here, the protest transforms itself in self-alignment, the rebel becomes one of many in a row. We're now in the 90s, a confusing period after the fall of the totalitarian communist regime, period in which revolts – individual or general – collapsed due to the new found freedom and democracy. This freedom was hard to cope with because of lack of practice, so freedom became another form of alignment. To this period belong such works like „Object to march with” (1995) – with its cynical nostalgia, „Stiff Ballet for the End of the Century” (1996), the „Camouflages” series (1995), „Ephemeral” (1994), „Grateful Posterity” (1998) and many other works holding a dark rhetoric as well as a wonderful sense of humor. „Self-portrait by the Yard” (2010) is the third and last self-portrait so far. The artist pictures himself as an industrial, ready-made product. The custom laser-carved wood beam could be cut in thicker or thinner slices, by client request. The objectification of his own appearance and the aggressiveness of its slicing are a very ironic way of self-flagellation, however the slices of self-portraits act as personal heralds. „Self-portrait by the Yard” belongs to a new stage in Miklos Onucsan's career: his emergence from cultural isolation in Romania into a new, market-driven, cultural environment. In this moment, more like in any other, his geo-politic origins count. Other works belonging to this period are: „Here Rests the Grass” (2002-2008), „Shortcut” (2006), „The Game Lasts 2 Minutes” (2010), „Stellar Eclipse” (2010), „Christian Card Remix” (2010). These are works in a conceptual vein which, placed in an organic dialog with the previous ones, seem to have an independent world of their own. Placing the self-portraits series as its main structure, the show gathers works made at very different times and contexts, and displays them as marks of the artist's working area, as signs which are meant to define a space, a time, and a practice bound to their own set of rules.